

MAVi

GEZEGENDE NELER OLUYOR?

Birsen
Ekim Özen

çizer:
Ümran Aşkın
Aydın

BAHÇEYE GELEN MİSAFİR

Mete, elindeki kitaba bir türlü dikkatini veremiyor, durmadan tatilde neler yapabileceğini planlıyordu. Hayallere dalmasında başarılı karne notları sayesinde kendisine vad edilen hediyeye ulaşacağını bilmenin keyfi de vardı. Bir gökyüzüne, bir kitaba boş gözlerle bakarken kısık bir ses duydu. Sanki yeşilliklerin arasında ufak bir şey hareket ediyordu. Okuduğu kitabı kapatıp kulak kesildi. Ses bir kez daha, bu kez bahçe duvarının yanındaki sınır bitkisinin oradan geldi.

Gözlerini sık dallı bitkiye diktiğinde sesi tekrar duydu. Dayanamadı, kitabı kenara koyup ayağa kalktı. İşte tam o sırada gördü onu. Ürkek bir çift göz, titreyen bacaklar, gövdesine göre daha büyük bir baş. Kaçmasından çekinerek yavaşça yaklaştı.

“Miiiiiev!”

Göz hizasını yakalayabilmek için yere oturup öne doğru eğildi.

“Senden mi geliyor o ses!”

Kedi yavrusu zıplayarak yaprakların arasına saklandı. Gri-beyaz tüyleri, koyu gri gözleri, kulaklarının arkasındaki ve karnındaki beyaz lekeleriyle dikkat çekiyordu. Mete, elini uzattı ama onu korkuttuğunu hissedince hemen geri çekildi. Mutfağa koştu. Belki yiyecekle ilgisini çekebilir, kendisinden zarar gelmeyeceğini ona kanıtlayabilirdi. Buzdolabını açtı. Krem peynirden bir kaşık alıp kavanoz kapağına koydu. Sonra bu minik kedi yavrusunun da bir annesi olabileceği geldi aklına. Eğer yakınlardaysa ve yavrusuna bir zarar verebileceğini düşünürse üzerine atlayıverirdi. Anneler yavruları konusunda aşırı hassas oluyorlardı.

Tahmini doğru çıktı. Ah, hayır! Anne hakkındaki değil, yiyecek hakkındaki. Yavru kavanoz kapağını birkaç kez kokladıktan sonra içine kafasını soktu. Şıpırtılarla yemeğe başladı. Mete hayran hayran onu izledi. Birinin karnını doyurmak insana nasıl da iyi hissettiriyordu. Bunu daha önce neden yapmamıştı acaba?

Akşama annesi işten döndüğünde Mete'yi kucağında minik kedi yavrusuyla bahçede oynarken buldu. Bu durum hiç de hoşuna gitmedi. Eve bir kedi sokmayı asla düşünmemişti.

“Anne, sınıfı bu sene de düşük not almadan bitirdim. Hani bana elektrikli scooter alacaktın ya, artık istemiyorum.”

Züleyha Hanım bu cümlelerin nereye bağlanacağını anlamıştı.

“Ama aylardır scooter istiyordun!” dedi savunmaya geçer gibi.

“Scooterlar, aynı senin dediğin gibi dikkatsizlik anında kazaya yol açabileceği için tehlikeli olabilir.”

Kendi cümlesini oğlunun ağzından duymak güzel olsa da Züleyha Hanım’ı rahatlatmadı. Mete aynı ciddiyetle sözlerine devam etti.

“ Bu yüzden kesinlikle scooter istemiyorum. Ben Zıpır’ı istiyorum. Elektrikli scooter için harcayacağımız parayı onun için harcayalım. Ben bakarım, mamalarını da o parayla alırız.”

Annesi scooter konusuna zaten endişeyle yaklaşmıştı. Sadece parkta kullanmasına izin vermeyi düşünüyordu. Bir anda bu tehlikeli aletten tamamen kurtulduğunu anlamak rahatlamasını sağlamıştı. Ardından dikkati tekrar kediye kaydı. İşaret parmağını sinirle havaya dikip iki yana salladı.

“Kesinlikle olmaz. Ev hayvanı demek, bir sürü sorumluluk demek. Tatile gitmemizi bile engelleyebilir. Hem her etraf tüy içinde kalır.”

“Anne, ben bakarım!”

Züleyha Hanım itiraz etmeye devam ederken Zıpır, Mete’nin kucağından atlayıp ona doğru yürüdü. Aynı kendisine anlatıldığı gibi kuyruğunu iki yana sallamaya başladı. Gözlerini kocaman açarak annenin tam gözlerinin içine dikti

bakışlarını. Her şey birkaç saniyede oldu. Anne, neden eve bir kedi sokamayacaklarını anlatırken birden durdu. Çocukken bahçelerinde baktığı kedi yavruları gelmişti aklına. İçi sıcacık oldu. Ciddi görünmeye çalışsa da başarılı olamadı. Sonunda Zıpır’a gülümsemeye başladı.

Yavru, ayağına doğru yaklaşıp patisiyle ona dokundu. Ardından bir daha başını kaldırıp ona baktı. Züleyha Hanım “Ayyyy, ne tatlısın!” diye bağırarak eğilip kucığına aldı bu tüy yumağını. Sonra, “Sadece bu gece kalabilir.” dedi Mete’ye dönüp.

O sırada Zıpır, bu işin beklediğinden on kat daha kolay olduğunu düşünüyordu. Akşam salondaki yumuşacık koltuğa kıvrılmış şekerleme yaparken uzaya göndereceği mesajlarda ne yazması gerektiğini düşünüyordu. Hayatı boyunca böyle bir lüks görmemişti. Bu aklı verene içinden bir kez daha teşekkür etti. İşte artık görevini yapabiliirdi.

Zıpır’ın görevi mi? Ah o çok uzun bir hikâye. Sadece uzun da değil, başlangıç noktası da uzak. Aslında şöyle diyebiliriz. Zıpır’ın gerçek adı Uçambaz, aslında o bir ajan ve ne acayıptır ki başka bir gezegenden geldi.